

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. ๒๕๔๑

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖

ผู้ฟ้องคดีเป็นสถาบันในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งมีกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษานั้นโดยเฉพาะและมีฐานะเป็นกรม ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ ใช้บังคับ จึงมีฐานะเป็นสถานศึกษาที่เป็นนิติบุคคล ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน อันเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเอกชนให้บริการในการเดินทางศึกษาดูงาน ณ ประเทศญี่ปุ่นของนักศึกษาโครงการบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสำหรับผู้จัดการยุคใหม่ จำนวน ๖ ฉบับ ซึ่งข้อ ๑ ของสัญญาระบุว่า ผู้ว่าจ้างตกลงจ้างและผู้รับจ้างตกลงรับจ้างเหมาบริการในการเดินทางศึกษาดูงาน ณ ประเทศญี่ปุ่น ข้อ ๒ ระบุหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้รับจ้างตกลงรับจ้างทำการตามสัญญาข้อ ๑ โดยต้องจัดหาพนักงานที่มีความประพฤติดีมีความสามารถปฏิบัติงานด้วยความเรียบร้อย ใช้วัสดุ เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ชนิดดี ข้อกำหนดของสัญญาจึงมีลักษณะเป็นสัญญาจ้างเหมาบริการ ซึ่งเป็น สัญญาจ้างทำของทั่วไป แม้ขอบเขตของงาน (TOR) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาระบุวัตถุประสงค์ว่า ๓.๑ เพื่อให้ นักศึกษาได้รับความรู้ประสบการณ์จริงเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจ สามารถประยุกต์ใช้ในการเรียนและการปฏิบัติงานจริงก็เป็นเพียงวัตถุประสงค์ของการศึกษาดูงานตามโครงการ มิใช่วัตถุประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าจัดทำบริการสาธารณะเสียเอง ประกอบกับเมื่อพิจารณาขอบเขตของงาน (TOR) ข้อ ๗ และที่กำหนดในใบเสนอราคาล้วนเป็นบริการเกี่ยวกับการจอบตัวเครื่องบินค่าธรรมเนียมการเข้าชมสถานที่ต่าง ๆ การผ่านแดน ค่าพาหนะ ค่าโรงแรม ค่าอาหาร ค่าจัดทำเอกสาร การเดินทาง กระเป๋า และเสื้อของคณะเดินทาง รวมถึงค่าประกันอุบัติเหตุต่าง ๆ ซึ่งเป็นการจ้างเหมาบริการเท่านั้น แม้จะปรากฏว่ามีค่าบริการเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับสถานที่ศึกษาดูงานด้วย หน้าที่ของโจทก์ก็เป็นเพียงนายหน้าในการพาคณะนักศึกษาเข้าศึกษาดูงานในสถานที่ดังกล่าว แต่มิใช่เป็นการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าร่วมจัดทำบริการสาธารณะโดยตรงอันจะถือว่าเป็นสัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะ ทั้งสัญญาพิพาทไม่มีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทานหรือสัญญาจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคหรือสัญญาแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ตามบทนิยามสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อันจะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง สัญญาพิพาทในคดีนี้จึงเป็นเพียงสัญญาทางแพ่งที่มีคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงาน

ทางปกครอง ดังนั้นข้อพิพาทเกี่ยวกับการไม่ปฏิบัติตามสัญญาทั้งหมดนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางแพ่งที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ส่วนข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาค้ำประกันของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ทำสัญญาค้ำประกันผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นสัญญาอุปกรณ์ของสัญญาจ้างเหมาบริการดังกล่าวจึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมเช่นกัน